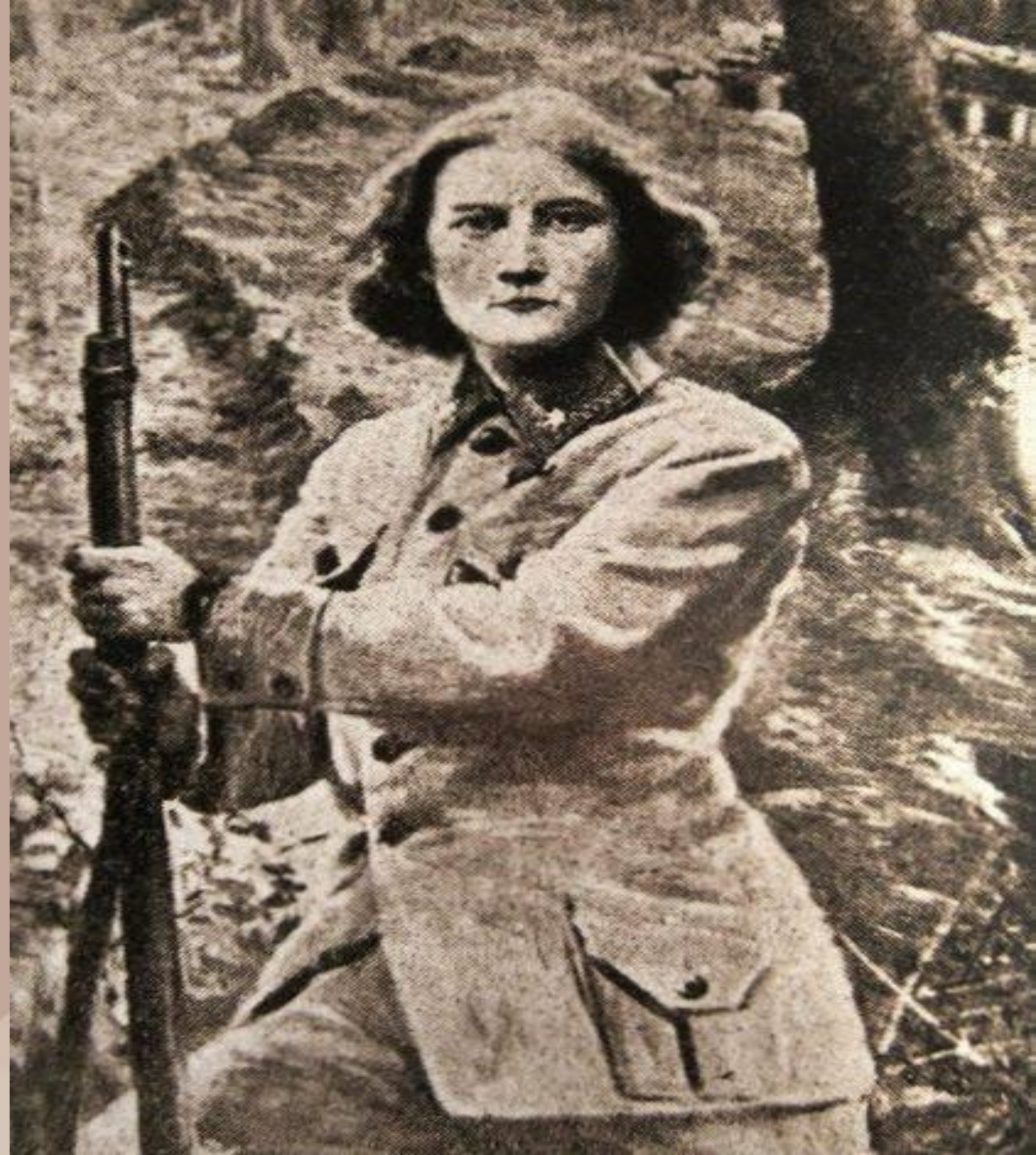
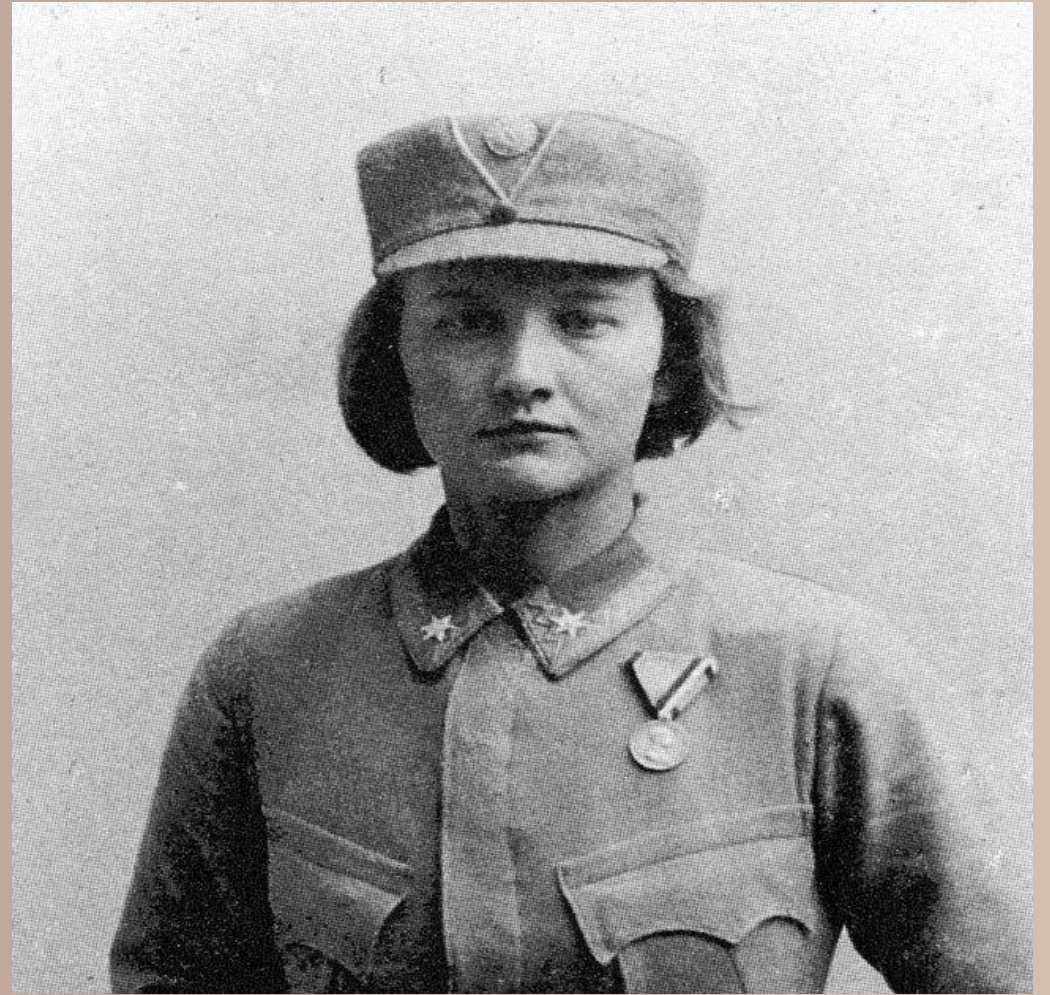

Олена Степанів-

перша в світі жінка, офіційно зарахована
на військову службу в званні офіцера

Олена Степанів народилася 7 грудня 1892 року на Перемишлянщині, що тоді була частиною Австро-Угорської імперії. Її батько, Іван Степанів, був греко-католицьким священником та активним учасником товариства «Просвіта».

Олена навчалася у Львівській семінарії Українського педагогічного товариства. Саме тут вона познайомилася зі світом підпільних українських гуртків та пластовим рухом. За її плечима вже були пластові таборвання з

На першому курсі вона разом із Констянтиною Малицькою стає авторкою брошури «Жінки в давній Україні». У цей самий час тривають інші великі історичні події. 1913 року уряд Австро-Угорщини дозволяє формування Січових Стрільців — мілітарної організації, зібраної за національною ознакою. У світі відчували, що незабаром буде війна. У нове формування Олену Степанів не приймають: воно відкрите тільки для старшин, тобто офіцерів, а жінки в той час офіцерами бути не могли.

За рік з'являється «Січові Стрільці-2», куди потрапляє Олена Степанів та отримує старшинську посаду обозної. За короткий час разом з Оленою у Стрільцях уже 33 дівчини. З них і сформували жіночу чету, коменданткою якої стала наша героїня.

З початком Першої світової війни Олена вирушила на фронт

Ця жінка на війні відзначилася відповідальною службою та наполегливістю, тож Олена Степанів стала десятником загону, що виконував доручення у ході Карпатської військової операції. Битва під Комарниками принесла Олені першу бойову славу та першу нагороду — медаль за хоробрість, і нове старшинське звання. Особливо себе проявила наша героїня в боях за Маківку — гору, що була стратегічною височиною. Битва за неї та перемога австрійських військ зірвали плани російського командування на наступ та змусили його відступати. Нечуваною відвагою тоді відзначилися частини українських Січових Стрільців. Серед них і Олена Степанів, яка за свої вправні дії отримує офіцерське звання хорунжій.

БАРЫШНЯ-ОФИЦЕРЪ.

Фот. С. Матова.

На снимкѣ—толпа плѣнныхъ австрійцевъ, захваченныхъ одною изъ нашихъ частей въ бою на 17-е мая. На переднемъ планѣ—плѣнная барышня-офицеръ, раздѣляющая ихъ участь. Она родомъ галичанка, слушательница высшихъ курсовъ во Львовѣ, -по убѣжденіямъ «мазепинка», ненавистница Россіи. Пошла въ австрійскую армію добровольцемъ.

Аж тут — газетні заголовки за лінією фронту: «Полонена баришня-офіцер розділила участь полонених австрійців. Родом галичанка, за переконаннями — мазепинка». Олена Степанів потрапила в полон. Наступні два роки вона проведе в таборах для військовополонених у Ташкенті.

Січовики ж, у тузі за товаришкою, почали складати про неї пісні. В одній із них співається: «Дай же Боже сто літ життя нашій Степанівні, она слави добувала цілій Україні. Ой Господи милостивий, Святий Миколаю, допоможи Степанівні повернутись до краю. Ой просимо пана Бога й будемо просити, щоби знашув Степанівну ще ся зобачити». Так і стало. Навесні 1917 року повертається до Галичини. Олена стає однією з організаторок Листопадового повстання. Це саме те повстання, у результаті якого з'явилася Західноукраїнська Народна Республіка.

Gefangenen-Austausch in Safnitj.

Deutsche und österreichisch-ungarische Wehrmacht-Gefangene treffen mit einem österreichischen Dampfer ein, der mit österreichischen Wehrmacht-Offizieren dann wieder die Tschuschen trifft.
1. Deutsche Wehrmacht-Gefangene, die auf eine Transportkutsche warten, nach ihrer Rückkehr. — 2. Die österreichischen Wehrmacht-Offiziere gehen an Bord. — 3. Österreichische Wehrmacht-Gefangene mit ihrer Bekleidung in Safnitj. — 4. Eine junge Österreicherin als Wehrmacht-Gefangene, die als Geisel in der russischen Lager in der nächsten Stadt verbleibt.

Війна все поламала. Чоловік Олени під час війни опинився у Відні, вона залишилася з сином у Львові. 1949 року в СРСР її засудили на 10 років заслання у Мордовію. Її син, у майбутньому видатний історик Ярослав Дашкевич, тоді ж отримує вердикт — 10 років виправно-трудових таборів. Після повернення із заслання Олена Степанів-Дашкевич прожила ще 4 роки. Померла та похована у Львові. Історію цієї видатної українки Олександр Алфьоров завершив її ж словами. Якось 23-річна Олена сказала в інтерв'ю: «Величаєте мене героїнею і тому ніяко мені. Не сповнила я досі нічого геройського. Я сповняю лише обов'язок свій... Я з любов'ю до України взяла кріс та пішла у поле фізичною силою бити ворога. От і все».

*Могила Олени Степанів на Личаківському цвинтарі,
Львів.*